

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118123008/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Ranker imod ham. »Fredløs« hed den jo ... fredløs var han selv.

Han gøs for at vende sig tilbage mod Kælderrummet. Og dog, naar Solen faldt derind, var det som om Klamheden trak sig tilbage op ad Væggene og gemte sig i Kroge og Hjørner. Som holdt Tudserne op at hoppe, ækle ved det stærke Skin. Han skelnede det ujævne, røde Teglstenstavl, der paa de lyssky Pletter havde hvide Skimmelovertræk, og højt op under Hvælvingen sporede han Spindelvævet i tunge støvfylde Hæng, der lignede forladte Reder.

Hvor længe han havde ligget der i Gluggen og stirret, vidste han ikke. Han saa nogle Karle vade gennem det tykke Græs, han hørte Brøndvippen knirke og Spandens Lænker rasle op og ned. Fra nogle Vinduer højt oppe paa Mursiden sloges Vand ud og kastedes Affald ned.

Engang slentrede en rødskægget Karl tæt forbi Lyshullet og blev Fangen var.

»Naadigherren slikker Sol?« sagde han grinende. Sølvør værdigede ham intet Svar.

»Tag Jer vare, I ikke faar Solstik. Hun brænder hedt ved Middagstide.«

Sølvør lod som han hverken saa eller hørte. Men Karlen tog Træskodden og smækkede den haardt i. saa den ramte Sølvør i Panden. Sølvør

puffede den tilbage med harmfuld Kraft. Men i samme Nu blev den paa ny smældet i og en tung Jernkrampe lagt for.

»Hæhæ, bitte Junker. I trænger til lidt Svale.«

Saa var Sølvør alene i Mørket, alene med sin Sult og alene med sin Angst. Sollyset stjal sig ind til ham i tynde Strimer, Tudserne begyndte igen at hoppe og Tiden sneglede sig afsted. Sølvør gættede sig til Dagens Forliden efter Klokkeren, der ringede til Døvre og Nødver.

Efter Vesper hørte han Skrig og Raaben udenfor højt oppe fra. Der kastedes noget susende og klaskende ned i Gaarden. Det maatte være Kødresterne fra Herskabets Bord. Hundene blev slupne ud, de styrtede sig over Ben og Affald, og ned fra Tagene kom Krager og Alliker flyvende for at rives med Hundene om Byttet. Der blev en Støjen og Glammen, en Knurren og Skræppen derude, afbrudt af Tilraab fra Tilskuerne. Sølvør skelnede Stens skingrende Stemme og hørte Hvinen i Luften som af Skud og Basken som af utallige Vinger. Saa døde Larmen hen igen, Hundene blev stille, og Fuglene svang sig til Vejrs og hvæsedede bort over Tagene, og ind fra Markerne